

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνεστάνον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τόπος έκδοσης παιδικών περιοδικών συγγραμμάτων, ελάθετε παρεσχόν εις την χώραν ήμιν υπηρεσίας, και υπό του Ολοκληρωτικού Πατρισταχίου Κωνσταντινουπόλεως ως διηγήματα, εριστον και χρησιμώτατον εις τούτ' καθέως.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ήμισυ δραχ. 7.— Ήμισυ δραχ. 8
 Δι' συνδρομὰν ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
 καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΝΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἔξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Ἀθλοῦ, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ὀκτωβρίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ. 40

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΩΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
 ΣΤΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
 (Συνέχεια· ἴδε σελ. 305)

Τὴν 20 Μαρτίου τὸ μικρὸν κερβάνιον ἀνεχώρησεν εἰς τὰς ὀκτὰ τῆς πρωίας. Ξηρὸς καιρὸς, αἰθρία, ἀνέμος βορειοανατολικός. Ἡ στέππα ἐξετείνετο κατάλευκος καὶ ὁμαλωτάτη, οἱ δὲ ρέοντες, κατὰ τετραδάς ἐξευγμένοι, ἔσυρον τὴν ἀμαξάν ἄνευ πολλοῦ κόπου, ὀδηγούμενοι ἐδῶθεν μὲν ὑπὸ τοῦ Ὀρτικ, ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ τοῦ Μακρολέλεκα.

Ἐβάδιον οὕτω ἐπὶ ἕξ ἡμέρας, χωρὶς καμμίαν ἀξιοσημείωτον συνάντησιν ἢ περιπέτειαν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὁ κ. Σέργιος, ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Ἀλέκος ἐβαίον περὶ μέχρι τοῦ σταθμοῦ τῆς ἑσπέρας, καὶ ἐνίστη, ὅταν δὲν εἶχον ἰργασίαν ἐντὸς τῆς ἀμάξης, τοὺς συνώδεον ἢ Κορνηλία, ἢ Ναπολέαινα καὶ ἢ Καρέττη. Ἀπὸ τῆς πρωίας μέχρι τῆς μεσημβρίας ἡ Εὐδρὸμοσ Οἶκία διήνηεν εἰκοσι βέρσσια, ἤτοι περὶ τὰς δέκα μισοὺς λέυγας· ἄλλα δὲ τὸσον διάστημα ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς ἑσπέρας διήνηε τούτεστι πέντε λέυγας καθεκάστην.

Τὴν 29 Μαρτίου, διελθόντες τὸν μικρὸν ποταμὸν Ὀλενέκον, (παγωμένον ἀκόμη) ὁ κ. Σέργιος καὶ οἱ συνταξιδιώται του ἔρθεσαν εἰς τὴν πολίχνην Μαξιμόβαν, τεσσαράκοντα βία λέυγας πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ ἀπὸ τοῦ κόλπου τοῦ Λένου.

Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μὴ σταθμεύσουν ἐπὶ 24 ὥρας τοῦλάχιστον εἰς τὸ ἀπόκεντρον καὶ ἐρημικὸν τοῦτο χωρίον.

Οὔτε στρατιωτικὸς διοικητὴς ἐδῶ, οὔτε στρατιωτικὸς σταθμὸς κατεχόμενος ὑπὸ Κοζάκων. Οὐδαὶς φόβος λοιπὸν διὰ τὸν κόμητα Ναρκίνην

Εὐρίσκοιτο ἐν τῇ μέσῳ τῆς χώρας τῶν Ἰακούτων, ἡ δὲ οἰκογένεια Κασκαμπέλ ἔτυχε λάμπρας ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς Μαξιμόβας. Ἡ χώρα αὕτη ὀρεινὴ καὶ δασώδης εἰς τὰ νότια καὶ ἀνατολικά αὐτῆς, δὲν ἔχει εἰς τὰ βόρεια παρὰ πεδιάδας εὐρείας, στιζόμενας πού

καὶ πού ἀπὸ συστάδας δένδρων, τὰ ὅποια ἢ ἀνοιχτὰ δὲν θὰ ἐβράδυε νὰ καλύψῃ διὰ φυλλωμάτων. Ἡ βλάστησις ἄλλως τε εἶνε ἐδῶ ἀφθονιωτάτη. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ εἶναι μὲν ὁ χειμὼν εἰς τὴν ὑπερβόρειον Σιβηρίαν εἶνε θριμύτατος, ἀλλὰ κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ θεροῦς ἡ θερμοκρασία ὑψοῦται σημαντικῶς.

Ζῶσιν ἐνταῦθα καὶ εὐήμεροισιν ἐκατὸν χιλιάδας Ἰακούτων. Ἀκολουθοῦντες τὰ δόγματα τῆς ρωσικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, εὐσεβεῖς, φιλόξενοι καὶ χρηστοὶ ἄνθρωποι οἱ Ἰακούτοι, δέχονται μὲν εὐγνωμόνως τὰ εὐεργετήματα τῆς θείας Πρόνοιας, γκωρίζουν δὲ νὰ ὑπομένουν ἀγούγως τὰς δοκιμασίας καὶ τὰς ταλαιπωρίας. Κατὰ τὸ ταξιδίον ἀπὸ τοῦ Λένου μέχρι τῆς πολίχνης, συνητηθήσαν πολλάκις μετὰ σιβηριανῶν νομάδας. Ἦσαν ἄνθρωποι εὐρωστοί, μετρίου ἀναστήματος, μετρίως ἀνεπτυγμένον καὶ ἀγένειον πρόσωπον, με μαύρους ὀφθαλμούς καὶ με πυκνὴν κόμην. Τοιοῦτοι ἦσαν καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Μαξιμόβας, οἱ εἰρηνικοὶ, φιλόπονοι καὶ νοημονέστατοι.

Ἐκ τῶν Ἰακούτων, ὅσοι μὲν ἄγουσαν πλάνητα βίον, ἔφιπτοι πάντοτε καὶ ἐνοπιοί, κατέχουσαν πολυέριθμα ποίμνια διεσπαρμένα ἀνά τὴν στέππα. Ὅσοι δὲ ζῶσι μόνιμως εἰς πολίχνας ἢ χωρία, ἐπιδίδονται συστηματικώτερον εἰς τὴν ἀγείαν, ἐκμεταλλεύμενοι τὰ ἰχθυοσπληθῆ ὕδατα τῶν ἀπέριων ρυάκων, τοὺς ὁποίους ἀπορροφᾷ διαβαίνων ὁ μέγας ποταμὸς.

Ἐπιβάντες εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης. (Σελ. 314, στήλ. γ'.)

Τὸ μόνον ἐλάττωμα τῶν Ἰακούτων εἶνε ὅτι κάμνον κατάχρησιν καπνοῦ καὶ πνευματωδῶν ποτῶν. Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ τοὺς δικαιολογήσῃ κανεὶς καὶ διὰ τοῦτο, συλλογιζόμενος τὰς σκληρὰς στερησεις τὰς ὁποίας ὑποφέρουν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, διαρκούντος τοῦ ψυχροτάτου ἐκείνου χειμῶνος;

Ἐνῶ οἱ νομάδες κατασκηνοῦσιν ὑπὸ τὰς λεγομένας γιούρτας (εἶδος σκηνῶν κωνικῶν, ἐκ λευκοῦ ὑφάσματος) οἱ μόνιμοι κατοικοῦσιν οἰκίας ξυλίνας, ἰδιωτικῶς ἐκτισμένας, ἀναλόγως τῶν μέσων καὶ τῆς φιλοκαλίας ἐκάστου. Αἱ οἰκίαι αὗται, καθάραι καὶ κομφαί, ἔχουν στέγας λίαν ἐπικλινεῖς, διὰ νὰ ρέῃ εὐκόλως τὸ ὕδωρ, ὅταν ἀναλύωνται αἱ

χιόνες υπό τας ακτίνας του ήλιου. Η Μαξιμάδα λοιπόν παρουσιάζει αρκετά ευάρεστον όψιν. Εύσωμοι και συμπαθείς την μορφήν οι άνδρες της, είχαν το βλέμμα διαυγές, έκφραζον ειλικρίνεια συγχρόνως και υπεργήφαιαν. Αι γυναίκες, μολοντί στίζουσαι το πρόσωπον, ήσαν χαρίεσαι και κομψαί· ούδέποτε δε έπαρουσίαζοντο με την κεφαλήν ή τους πόδας γυμνούς.

Η οικογένεια έτυχε θερμής δεξιώσεως εκ μέρους των άρχων και των προκρίτων της πολιτείας. Οι καλοί ούτοι άνθρωποι προσεφέρθησαν μετά πολλής προθυμίας να την φιλοξενήσουν· και να τη παράσχουν δωρεάν ό τι έχρειάζετο. 'Αλλ' ή Κορνηλία, άφ' ου τους ευχαρίστησε, δεν ήθέλησε να δεχθή τίποτε δωρεάν, μεταξυ δε των άλλων και το πετρέλαιον, το όποιον επί μακρόν θα εξησφάλιζε την λειτουργίαν της έστίας του μαγειρείου.

Όπως παντού, και εδώ ή Εύδρομος Οικία έκαμε μεγάλην εντύπωσιν. Ούδέποτε είχεν έπισκεφθή την χώραν άμαξα σχολιοβατών. Διά τουτο πλήθος Ιακούτων, εξ άμφοτέρων των φύλων, την έπεσκέφθησαν, αλλά χωρίς να δώσουν καμμίαν άφορμήν παραπόνου. Έδώ σπανιώτατα τρώνει διαπράττονται κλοπαί, άλλως τε ή τιμωρία του έγγλήματος εινε άμεσός και ό κλέπτης συλλαμβανόμενος μαστιγούται δημοσίαι. Την σωματικήν ποιήν διαδέχεται ή ήθική τιμωρία, έστιγματισμένος δε ό κλέπτης διαπαντός, χάνει τα πολιτικά του δικαιώματα και τον τίτλον του τιμίου ανθρώπου.

Την 3 'Απριλίου οι ταξειδιώται έφθασαν παρά τας όχθας του 'Οθεν. ποταμίσκου εκβάλλοντος εις τον κόλπον του Αναβάρου, μετά ρουήν πενήτηντα λευγών.

Ο καιρός, λίαν εύνοικός έως τότε, ήρχισε να μεταβάλλεται. Ταχέως επικολούθησαν βροχαί άφθοναι, το πρώτον αποτέλεσμα των οποίων ήτο ή τήξισ των χιόνων. Το κακόν παρετάθη επί οκτώ ημέρας. Η Εύδρομος Οικία μετά κόπου απέφυγε τα βαλτώδη μέρη, όπου πολλάκις διέτρεξε τον κίνδυνον να βυθισθή εις τον βόρβορον. Ός εκ τούτου το ταξειδιον κατέστη επικινδυνώτατον, εράνη δε τώρα πολυτιμωτάτη ή συνδρομή των δύο ρώσων ναυτών, προθύμων και άφοσωμένων.

Την 8 'Απριλίου ή Εύδρομος Οικία έστάθη επί της δεξιής όχθης του ποταμού Αναβάρου, μετά πορείαν τεσσαράκοντα λευγών από της Μαξιμάδας.

Ήσαν ακόμη εν καιρώ να διέλθουν τον ποταμόν επί του πάγου, αν και ή τήξισ είχεν ήδη άρχιση και ήκούετο ό κρότος των όγκοπάγων, τους όποιους το

ρεύμα παρέσυρε θορυβώδες προς τον κόλπον. Μετά μίαν εβδομάδα, εις μάτην πλέον θα εζήτουν βωτόν τι κέραμα, διότι αι πλημμύραι εινε μεγάλαι· κατά την τήξιν των χιόνων.

Ήδη ή στέππα έπρασίνιζεν δλη από τάπητα νεοφυούς χλόης—προς μεγάλην χαράν των ρένων. Οι θάμνοι εξεπέτων τους πρώτους βλαστούς, εν γένει δε ή φυτική ζωή ένεψύχου τους σκελετούς των δένδρων, τα όποια είχαν καταντήση ξύλα ξηρά από τα φύγη του χειμῶνος.

Η υπερβολεία εκείνη φύσις άνεξωγογειτο υπό τας ακτίνας του ήλιου.

Αι έπαρχιαί της ασιατικής Σιθηνίας, όσον περισσότερο απέχουν από της ακτής, τόσο εινε ολιγώτερον έρημοι. Ένιοτε το μικρόν κερβάνιον συνήντα κανένα δημόσιον εισπράκτορα, μεταβαίνοντα να εισπράξη τους φόρους από χωρίου εις χωρίον. Έσταμάτων τότε, αντήλλασον λέξεις τινάς μετά του πλάνητος υπαλλήλου και τῷ προσέφερον κανέν ποτήριον βότκας, το όποιον εκείνος εδέχετο ευχαρίστως. Κατόπιν έχωρίζοντο, έπευχόμενοι καλών ταξειδιον.

Μίαν ημέραν ή Εύδρομος Οικία συνηγήθη με δυστυχές τινας καταδικώμενους εις τας άλυκας της ανατολικής Σιθηνίας, όπου θα εξετέλουσαν τα καταναγκαστικά έργα, εις τα όποια είχαν καταδικασθή. Ένωσείται ότι ή παρουσία του κ. Σεργίου δεν έδωκεν άφορμήν εις καμμίαν παρατήρησιν εκ μέρους του άρχηγού του άποσπάσματος· άλλ' ή Καγέττη, πάντοτε δυσκιστος απέναντι των ρώσων ναυτών, παρετήρησεν ότι εφυλάκθησαν ώστε να μη ελκύσουν την προσοχήν των Κοζάκων.

Την 19 'Απριλίου, μετά πορείαν εβδομήκοντα πέντε λευγών, ή Εύδρομος Οικία έστάθη επί της δεξιής όχθης του ποταμού Κατάγκου, χυνομένου εις τον ομώνυμον κόλπον. Αύτην την φοράν δεν υπήρχε πλέον γέφυρα εκ πάγου, ώστε να διέλθουν εις την αντίπεραν όχθην. Μετά κόπου λοιπόν εύρον—προκάντων χείρις εις τον 'Ορτικ—το ρηχότερον μέρος και διά του περάματος τούτου διήλθεν ή άμαξα, όχι όμως χωρίς να βυθισθή εις το ύδωρ μέχρι των αξόνων. Μετά τουτο διήνυσαν ακόμη εικοσιπέντε λεύγας και έστάθμευσαν παρά την λίμνην Ίεγην.

Όποια αντίθεσις προς την τόση μόνον όψιν της στέππας! Όμοιάζε προς όσας εν τῷ μέσῳ της άμμου της Σαχάρας, το ύδωρ εκείνο τα διαυγές και άκίμικτον, περιβαλλόμενον υπό πλαίστιον πρασίον εκ δένδρων αειθαλών και θάμνων και βάτων, με φύλλα νέα, με άνθη και με κόκκους πολυχρώμους. Έντός των πυκνών τούτων λοχμῶν των περίξ της λίμνης, ό Βάγκραμ και

ο Μαρτέγκος δεν θα έκοπίαζαν να βγύν λουον—κατά την κυνηγητικήν φρασιν—κανέν θήραμα τριχωτόν ή πτερωτόν, ήρκει μόνον να τους έδιδεν ό Κασκαμ πέλ την άδειαν να ψάξουν. Έκτός τούτου επί της έπιφανείας της λίμνης, χήνες, νήσαι και κύκνοι εκολύμβων κατ' άγέλας πολυαριθμους, ενώ σιγήνη γερρανών και πελαργών, εκ της κεντρικής 'Ασίας έρχομένων, διεσχίζον ύψηλά τον αέρα. Το σύνολον του θεάματος ήτο εξαιρεσιον.

Τῷ προτάσει του κ. Σεργίου, απεφασίσθη να σταθμεύσουν εδώ επί τεσσαράκονταοκτώ ώρας. 'Αφ' ου ήτοιμασαν τα της σταθμεύσεως, παρά το χείλος της λίμνης και υπό την σκιάν των ύψικυρῶν ελατών, οι κυνηγοί του κερβανίου, συνοδευόμενοι υπό του Βάγκραμ έλαβον τα τυφεκία των και απήλθον, με την ύπόσχεσιν να μη απομακρυνθούν. Συγχρόνως ό Κασκαμκέλ, ό 'Αλέκος, ό 'Ορτικ και ό Κίρσεφ απεφασίσαν να δοκιμάσουν την τύχη των, φαρύοντες εις τα ύδατα της λίμνης, με τα άγκυστρα, τα όποια είχαν αγοράση από τους ιθαγενείς του ΠορτΚλαράνς. Ουτε τέχνη πολλή έχρειάζετο, ουτε καν ύπομονή δια να φαρύση κανείς εις την λίμνην εκείνην. Οι ίχθες ήσαν τόσο άφθονοι, ώστε εις δι' άστημα ολιγών ώρών ήδύνατο τις να λειούση όσους θα ήρκουν δια να καλοπεράση ολόκληρον σαρακοστήν! Η χαρά του μικρού 'Αλέκου δεν περιγράφεται. Τον έπλησίασεν ή Ναπολέαινα και τον παρακάλεσε να της άρσην ολιγόν το καλάμι, να φαρύση και αυτή. 'Αλλ' ό 'Αλέκος δεν ήθελε κατ' ύδύνα τρόπον να την ευχαριστήση. Έρικως εκ τούτου και έπέμβασις της Κορνηλίας, ή οποία θεωρήσασα αρκετούς πλέον τους συλληφθέντας ίχθες, διέταξε τα παιδιά, καθώς και τον πατέρα, να μαζεύσουν τα πράγματα των και νακοσρθησούν. Ένωσείται ότι κανείς δεν ήδύνατο να παρακούση, όταν διέτασεν ή Κορνηλία!

Μετά δύο ώρας επέστρεψε και ό κύριος Σεργίος με τον φίλον του Γιάννην. Οι κυνηγοί δεν υπήρχαν ολιγώτερον ευτυχείς των άλλων. Διά τουτο επί τινας ημέρας τα γεύματα της Εύδρομου Οικίας θαπετελούντο από φραγητά εξήχως ποικίλα και νόστιμα, εις βάρος των ίχθύων της λίμνης και του λαμπρού θηράματος των περιχώρων. Φαντάζεται τις εύκόλως πόσον κλοίσσον και εύθυμον ήτο το γεύμα της ήμέρας εκείνης. Η τράπεζα έστήθη έξω υπό τα δένδρα, ουδεις δε των συνδαιτυμόνων έσκέφθη να διαμαρτυρηθή, αν και το φύγη ήτο άρνούντως δριμύ, ώστε να καθήση κανείς επί πολύ εις το ύκαιοθρον. Η Κορνηλία έλαβεν άφορμήν να

επιδείξη όλην της την τέχνην εις την παρασκευήν των ίχθύων και των πτηνών. Είς τα επιδόρπια δε κερουάσαν εν γλύκισμα έκτάκτως ώραιον.

Πόσον ήσαν ευτυχείς όλοι, την ήμέραν εκείνην! Τρώγοντες και πίνοντες ελησμόνουσαν τα πάντα. 'Αλλά και ό πατήρ των δοκιμασιών έφαινετο ότι είχε παρέλθη όριστικώς και το ταξειδιον προεμηνύετο λαμπρόν μέχρι τέλους, προς δόξαν και τιμήν της οικογενείας Κασκαμκέλ!

Και ή επομένη άκομη ήτο ήμέρα άνακαούσεως.

'Αλλά την 21 'Απριλίου ή Εύδρομος Οικία άνεχώρησε και μετά τεσσαρας ημέρας έφθασεν εις το δυτικόν άκρον της χώρας των Ιακούτων.

(Έπειτα συνέχισαι)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΙΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ

'Αγαπητοί μου,

Η ιστορία, την όποιαν σας διηγήθην εις τας δύο τελευταίας μου επιστολάς, έχει ένα παράδοξον έπιλογον.

Η Διάπλασις έλαβεν έως τώρα πολλὰς επιστολάς, προπάντων από μικράς φίλας, αι όποιαί τη λέγουν ότι έγνωρίσαν την Ιριγένειαν... υπό άλλα ονόματα. Και μία μὲν γράφει δια κάποιαν Μαρίαν, ή οποία θέλει να κάμνη και αυτή την μεγάκαλην, άλλη δε δια κάποιαν 'Ελένην, ή οποία ήκουσε με περιφρόνησιν την πρότασιν να γίνη συνδρομήτρια εις την «Διάπλασιν των Παιδων» (εδώ, βλέπετε, έπρόκειτο περί εσπιαθώματις άποστουχόντος) άλλη δια κάποιαν Ουρανίαν, ή οποία εκλαίει δια να της φορέση ή μητέρα της μακρυά φορέματα (και φαντάζεσθε πλέον πόσον ήτο μεγάκαλη, άφ' ου εκλαίει!) άλλη δια κάποιαν 'Ανδρομάχην, ή οποία το καλοκαίρι έγύριζε κάθε βράδυ εις το Φάληρον ήμικλείουσα τους οφθαλμούς, κινούσα επιδεικτικώς το ριπίδιόν της και λέγουσα κάθε τόσο προς τας οικηλικούς της: «Όυφ! πώς πλήττω εδώ με τα μωρα» και ούτω καθεξής.

Εινε περιττόν να σας εϊπω ότι άκρα αγανάκτησις διαπνέει τας επιστολάς αυτας και ότι αι μικραί φίλαι της Διαπλάσεως όχι μόνον εινε απήλλαγμέναί του γελοίου αυτού ελαττώματος, αλλά και αποστρέφονται και περιφρονούν τα κοράσια, τα όποια τα έχουν. Αποδείξει ότι μία εκ των επιστολογράφων τούτων (και προς τιμήν της δεν αποκρύπτω τῷ ονόματι της: εινε ή Μαρουσιώτισσα,) μάς γράφει ότι της ήλθεν άκατανίκητος όρεξις να μπατίσει ή μίαν φίλην της, ή οποία, δια να της κάμη την μεγάλην,

της έλεγεν άλλ' άντ' άλλων, ότι ή «Διάπλασις» π.χ. εινε δια νήπια (φαντασθήτε!) και χίλιες δύο τέτοιαις άνοησίαις. Ότι δεν το έκαμεν, αυτό αποδεικνύει μόνον ότι ή Μαρουσιώτισσα έχει καλήν ανατροφήν, (διότι τα καλοανατετραμμένα κοράσια δεν μπατίσονται βίβαια!) άλλ' ότι ήσθάνθη την επιθυμίαν, αυτό αποδεικνύει πόσον ή ψυχή της διεμαρτυρήθη και εκανεστάθησεν κατά των άρεπών λόγων και των τρόπων της φίλης της.

'Αν ένθυμησθε, και την άλλην ήρωίδα της ήμέρας, την περίφημον Ίουλίαν, με μπατίσους πάλιν ήθελον να ίατρευσουν από την ξηνοκαμίαν της, ό Λέων της 'Αφρικης και άλλοι. Έγώ το ένθυμούμαι, και, να σας εϊπω την αλήθειαν, όχι με πολλήν δυσάρεσκειαν μου. Εινε πολύ παρήγορον το φαινόμενον, να προκαλή δηλαδή τόσην αγανάκτησιν ή αποκαλύψις, ή γύμνωσις ενός ελαττώματος. Και την απογοήτευσιν, την όποιαν αισθάνεται κανείς όταν συναντά μίαν Ίουλίαν (πρό της θεραπείας της) ή μίαν Ίριγένειαν, αντισταθμίζεις, ικανοποιεί και με το παραπάνω ή ύποδοχή, την όποιαν της κάμνου, όταν την παρουσιάζει, όπως εγώ, εις τα καλά παιδιά: «Ω, άλλοιμονον αν δεν ήτο και τουτο!»

'Αλλ' ακούσατε τώρα και τον παράδοξον έπιλογόν του σας εϊπετα.

Μεταξυ των επιστολών, τας όποιαις έλαβεν ή Διάπλασις, μία απηυθύνετο «Προς τον κ. Φαίδωνα.» Φαντάζεσθε με πόσην περιέργειαν την ήνοιξα και με πόσην την άνένυωσα, όταν είδα ότι ήτο επιστολή... του 'Ορέστου. 'Ο καλός αδελφός της Ιριγένειας κατόπι των δημοσιευθέντων έσκευσε να μου γράψη, όχι τόσο δια να μ' ευχαριστήση αδια τα πάρα πολύ καλακευτικά που είπα δι' αυτών· όσον δια να μου μεταδώση την λίαν ευχάριστον είδησιν ότι αδ θεός του έθεσεν εις ενέργειαν την συμβουλήν μου. Και ένθυμησθε από την προηγουμένη μου επιστολήν, τί εϊχα συμβουλεύση. 'Ο θεός της Ιριγένειας ήθελε να γίνη το κατοπτρον του ελαττώματος της, και προποιούμενος—ήξευρα δε από τον 'Ορέστην ότι είχε την επιτηδειότητα αυτήν—ότι του ήλθεν εξάιφνης ή ιδέα να κάμνη τον μικρόν, να δείξη εις την άναμίαν του πόσον εινε γελοία, θέλουσα να κάμνη την μεγάλην.

«Δεν ήξεύρετε πόσον εινε άστεϊος ό θεός μου!—μου γράφει ό 'Ορέστης—'Επαιξε το μέρος του με τόσην τέχνην, που ενθ' εις την αρχήν ή Ιριγένεια έγαλούσε με το άστεϊον του πράγματος, ύστερα ήρχισε να ροήθται μήπως το πράγμα ήτο πολύ σοβαρόν και μήπως ό θεός μου, επέστρεψε διαμίας εις την παιδικήν ηλικίαν. Η πλέον κομική σκηνή εγινε το πρωί όταν έπληραμεν

το γάλα μας. 'Ο θεός μου έμουρμούριζεν ελαεινά και δεν του ήρεσε τίποτε. Του εδάζαμεν ζάχαρι: το γάλα του εγίνετο πολύ γλυκόν· του εδάζαμεν καφέ: το γάλα του εγίνετο πολύ πικρόν. 'Επί τέλους αναποδογύρισε το φλυτζάνι του, τα έχυσεν όλα, ελέρωσε το πανταλόνι του,—ετύχως ήτο του σπιτιού!—και άρχισε τα κλάματα... Κατόπιν έλεγεν ότι θα υπάγη εις το σχολειον και εμάζεψε δῆθεν τα τετραδιά του και τα βιβλία του (κα ιδικί μου δηλαδή) με χίλιες δύο γρίβιες. 'Επί τέλους έπείσθη... ότι ήτο Κυριακή και ότι έπρεπε να μείνη εις το σπίτι. Κατόπιν είπεν εις την μητέρα του, (δηλαδή εις γιαιγιάν μου) να τον βάλη τα καλά του και να τον στείλη εις την Δενδροστοικήν να παίξη. Η γιαιγιά εφανη πρόθυμος, αλλά ό θεός μου καμμά φορεσιά δεν εύρισκε καλήν. Πότε ήθελε τα μαυρά του, πότε τα στακτιά του, πότε τα μπλέ του. 'Επί τέλους ήσούχασεν όταν έφόρεσε μίαν ναυτική φάθα δική μου, ή οποία του επήγαινε τρέλα. 'Αλλά εις το ζήτημα της γραβάτας εθύμωσε πάλιν, τα επέταξε όλα, εκτύπησε τα ποδια του και είπεν ότι δεν γηγίνεται πουθενά. Η μητέρα του τον εμάλωσεν αρκετά, αλλά εκείνος άγρον ήγόρασε και ύστερ' απ' ολίγον ήρχισε να παίξη. Την Ιριγένειαν δεν την ήθελε, διότι, έλεγε, τα παιδια δεν παίξουν με μεγάκαλους. 'Επαιξε λοιπόν μόνον μαζί μου. 'Αλλά τί κακός σύντροφος που εινε εις τα παιγνίδια ό μικρός θεός μου! όλα δικά του τα ήθελε και επειδή εγώ δεν ενοούσα να του το συγχωρήσω, με έγρουτάσινε, με έστίμπησε και το παραδοξότερον, ενθ' έπρεπε να κλαίω εγώ, ήρχισε να κλαίη εκείνος! Τελοσπάντων, δια να μη πολυλογώ, κύριε Φαίδων, αι σκηναι αυται εξηκολούθησαν έως το μεσημέρι. Είς το τραπέζι άλλα καμώματα παιδικάσια. 'Αλλά τώρα δεν εβάσταξε πλέον ή Ιριγένεια. 'Αφ' ου έγέλασεν, αφ' ου ετρόμαξεν, αφ' ου πάλιν έγέλασε και πάλιν ετρόμαξεν, έχασεν επιτέλους την ύπομονήν και είπει: ουφ! καύσατε κεία, θεε, αυτα τα άστεϊα! Εϊσθε γελοιοί!» Αυτό έπερίμενα και ό θεός μου, δια να της δώση το μαθηματάκι που της ήξικε. Η Ιριγένεια εξεπλάγη πολύ όταν ήκουσεν ότι δι' αυτήν εγίνοντο όλα και ότι ήμεθα όλοι συνεννοημένοι εναντίον της. Φαίνεται ότι το πράγμα της έκαμε ζωηράν εντύπωσιν και ότι ύπεσκέθη να διορθωθή, αφ' ου της είπαμεν ότι καθημερινώς γίεται αι αυτη τόσο γελοία, όσον και ό θεός μου εκείνο το πρωί. 'Αλλ' άρα γε, θα κρατήση την ύπόσχεσιν της; Τί λέτε σεις, κ. Φαίδων;»

«Ω, δεν ήξεύρω! δεν ήξεύρω, καλέ μου 'Ορέστη! Τί λέτε σεις, μικροί μου φίλοι; Σας άσπάζομαι, Φαίδων»

θυμία ήτο νάναχωρήση από την Νέαν Τόρκην... η δεύτερα του να υπάγη εις την Νέαν Ορλεάνην.

Ο Δίλυβελ από κολλής δρας επερίμενε τον Φίλιππον εις το υποδειχθέν μέρος.

Α, εδω είσαι; είπεν ο Φίλιππος μόλις τον είδε.

Ετοιμότατος, κύριε Φίλιππε, απήντησεν ο Δίλυβελ.

Και χωρίς άλλα λόγια, εξεκίνησεν, ακολουθούμενος υπό του Δίλυβελ, ο όπολος έχώλαιτε και έτουρτουρίζεν από τδ κρόον.

Εν πρώτοις έπρεπε να εξέλθουν από την πόλιν.

Αν μας απαντήσουν κλητήρες, θα μας πιάσουν και θα μας πάνε εις την αστυνομίαν και θα μας κλείσουν με τους λιποδύτας και από κει δεν θα μπορούμε πειά να βγούμε σε όλη μας τη ζωή!

Η ιδέα αυτή ετρόμαζε τον Φίλιππον. Επροτιμούσε ναψηφήση τα πάντα, παρά να τον συλλάβουν και να τον φέρουν πάλιν όπισω εις της λαίδης Έσβορτ.

Όταν όμως ο Δίλυβελ είδε το πλοϊον δια του όποιου επρόκειτο να περάσουν τον ποταμόν, όπισθοχώρησε και ήρχισε να τρέχη κραυγάζων:

Όχι! όχι! δεν θέλω! η θάλασσα με πειράζει. Θέλω να γυρίσω στη Νέαν Ορλεάνην πεζός σε καράβι δεν μπαινίω!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΑΡΡΟΣ

ΣΠΑΡΤΙΑΤΑΙ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

Αθηναι και Σπάρτη ήσαν αι δύο περιφανέστεραι πολιτείαι της Αρχαίας Ελλάδος.

Οι Αθηναίοι παράδειγματος χάριν προπαντός ήγάπων και έτιμωον την τέχνην, εθαύμαζον δε την ρητορικήν αυτήν καθ' εαυτήν, ανεξαρτήτως του άποτελέσματός της.

Ενώπιον του Αγησιλάου, βασιλέως της Σπάρτης, εξέθεταζον ποτέ ένα ρήτορα εκ των Ατικών, λέγοντας ότι ήτο τόσφ ικανός, ώστε ήδύνατο και επί του μικροτέρου θέματος να εκφωνήση τον λαμπρότερον και μακρότερον λόγον.

Ναι, απήντησεν ο βασιλεύς άλλ ήθελα να εγνώριζα, θα εθαυμάζατε όμοίως και ένα υποδηματοποιόν, ο όπολος θα κατασκεύαζε μεγάλον υπόδημα δια μικρόν πόδα:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

Μετά βαθυτάτης λύπης άγγέλλομεν εις τους αναγνώστας της Διαπλάσεως των Παιδών τον θάνατον του φίλου των, του φίλου των Έλληνοπαίδων, του ποιητού Γεωργίου Μαρτινέλη.

Ο Γεώργιος Μαρτινέλης, εις εκ των δοκιματέρων ποιητών της γονίμου εις ποιητάς Έπτανήσου, διακρίνομεν τόσον δια την τρυφερότητα του αισθημάτος, όσον και δια την εύσυνειδητον επεξεργασίαν των στίχων.

Αι Έθνικαί του Εικόνας, ή μόνη ποιητική συλλογή, την όποιαν εξέδωσεν, είναι πατριωτικά συνέττα τελείας μορφής. Αλλ' όπως έγραψε δια τους μεγάλους, ο Μαρτινέλης έγραψε και δια τους μικρούς, μαζί δε με όλους τους καλλιτέρους ποιητάς της Ελλάδος, υπήρξε και αυτός φίλος θερμός και συνεργάτης της Διαπλάσεως εις την όποιαν πολλά και ώραια ποιήματα εδημοσίευσεν.

Και ως άνθρωπος ο Γεώργιος Μαρτινέλης υπήρξε τύπος ιδιόρρυθμος μεν κάποιος, αλλά πολύ συμπαθής, όστις ήτο δλος αγάπη—αγάπη προς τους συγγενείς του και προς τους φίλους του, αγάπη προς την Ελλάδα του, αγάπη προς την Τέχνην του.

Η «Διαπλάσις των Παιδών» λατρεύουσα την μνήμην του φίλου της ποιητού, χύνει θερμόν δάκρυ επί του ενδόξου του τάφου.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Εις τον μικρόν τούτον Διαγωνισμόν, τον όποιον επρότεινα εις το 3δον φύλλον, εστάλησαν εν δλω είκοσι στιχουργήματα (διати δεν τα όνομάζω όλα τετράστιχα βά το ίδιητε παρακάτω).

Εξ χειρόγραφη αποκλείονται, ως μη εκπληρουντα τους όρους του διαγωνισμού.

Το μόνον που έχω να παρατηρήσω είναι ότι το τετράστιχον αυτό, αν αλλάξη κανείς την λέξιν πατέρα, εμπορεί να το στείλη εις όποιον ά γ α π α κ ο λ ο υ. Ώστε δεν είναι αποκλειστικός δια την εορτήν του πατέρα.

Αλλά τα τετράστιχα των έχουν τούτο το κοινόν ελάττωμα: Δεν έχουν μέτρον. Αλλοι αϊ συλλαβαί είναι περισσότεραι, άλλοι ολίγωτεραι, άλλοι ο τόνος δεν είναι εις την θέσιν του και η άρμονία του στίχου καταστρέφεται.

Μεταρρυθμιστής.—Εις τον δεύτερον στίχον του υπάρχει η μετοχή χαίρομεν η, ή όποια πηγαινίει πολύ άσχημα εκει.

Αλλ' η άρχη δεν έχει το ίδιον ύψος. Ώστε νομίζει κανείς ότι άλλος ήρχισε και άλλος ετέλειωσε το τετράστιχον.

Οι άλλοι, οι όποιοι συμμορφώθησαν με

τους όρους του διαγωνισμού είναι οι εξής:

Μυρσίνη.—Το τετράστιχόν της είναι γραμμένον μέσα εις μίαν ώραιάν ζωγραφίαν πτηνών κελιδούτων, διότι η Μυρσίνη ζωγραφίζει πολύ εύμορφα.

Ασημένιο Κυμα.—Τελειώνει ως εξής:

Και στολισμέν παντοεινόν να έχρηστη ζωή σου, Παιδιά ως τους άδάμνας της πάλαι Κωνηλίας!

Απλή ευχή, αποκλείουσα βέβαια τον εγωισμόν, άλλ' ευχή αποδιδούσα μύλλον τον υϊόν παρά τον πατέρα.

Ούρανία Μακρή.—Ίδου με πόσην απλότητα και συντομίαν εκφράζεται:

Σου εύχομαι, πατέρα, Που σ' αγαπά πολύ. Ότι ποθείς να γίνη Μαί μ' ένα φίλι.

Το μόνον που έχω να παρατηρήσω είναι ότι το τετράστιχον αυτό, αν αλλάξη κανείς την λέξιν πατέρα, εμπορεί να το στείλη εις όποιον ά γ α π α κ ο λ ο υ. Ώστε δεν είναι αποκλειστικός δια την εορτήν του πατέρα.

Χιονισμένος Τυμφορηστός, Ποιενική Φλογέρα, Χρυσόκρωτος Έλαφος, Αρχιναύαρχος Θεμιστοκλής, Ολυμπιονίκης.—Και οι πέντε έγραψαν με πολλήν αγάπην και τρυφερότητα.

Αλλά τα τετράστιχα των έχουν τούτο το κοινόν ελάττωμα: Δεν έχουν μέτρον. Αλλοι αϊ συλλαβαί είναι περισσότεραι, άλλοι ολίγωτεραι, άλλοι ο τόνος δεν είναι εις την θέσιν του και η άρμονία του στίχου καταστρέφεται.

Μεταρρυθμιστής.—Εις τον δεύτερον στίχον του υπάρχει η μετοχή χαίρομεν η, ή όποια πηγαινίει πολύ άσχημα εκει.

Αλλ' η άρχη δεν έχει το ίδιον ύψος. Ώστε νομίζει κανείς ότι άλλος ήρχισε και άλλος ετέλειωσε το τετράστιχον.

Οι άλλοι, οι όποιοι συμμορφώθησαν με

τι κρίμα! ο Ό χρυσός μου πατέρας γιορτάζει! Αχ, μήπως δεν τα λέγουν όλα αυτά αι λέξεις:

Τα επόμενα τρία τετράστιχα τοποθετούνται εις τάξιν ανωτέραν των προηγουμένων:

Το τετράστιχον του Ι. Δουρέντε είναι πολύ περιεκτικόν και εκφραστικόν, αν και όχι πολύ γλαφυρόν:

Την σημερινή ελόχαρη ήμερα της γιορτής σου Χρόνια πολλά σου εύχεται να ζήσης το παιδί σου Νέαις που τάνεθρες κ' ήλιπες μίαν ήμερα Νά το ίδης ανάκλιε των κόπων σου, πατέρα!

Κάτι πολύ άγνόν, πολύ τρυφερόν και ασύλληπτον εκφράζει το πολύ τεχνικώτερον τετράστιχον της Έλληνικής Σημάιας.

Απ' της καρδιάς τα βάθη το παιδί σου, Χρυσέ, αγαπήμενε μου πατέρα, Φτωχό σου στέλνει δάρα στη γιορτή σου Την κρήνη, την αγνή του Καλημέρα!

Αλλ' η Σακφώ Σκιαδαρέση, τίμωσα το ποιητικόν όνομά της, έστειλε το καλλίτερον τετράστιχον. Εκτός της καλής στιχουργίας, έχει πολλήν εμπνευσιν (το κυριώτερον) και πολλήν πρωτοτυπίαν.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Όση χαρά, πατέρα μου, του φέρνει [η γιορτή σου,

Τόσες εύχές ε τον ουρανό ύψονει το [παιδί σου,

Και την καρδιά που τούδωκες χαρίζει [ς την Παρθένα,

Νά είναι ο κάθε της παλμός μιά προσ- [εύχη για σένα!

Εν Ακωκή. ΣΑΦΩ ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ

Βραβεύω λοιπόν την Σακφώ Σκιαδαρέση και επαινώ την Έλληνικήν Σημάιαν και τον Ι. Δουρέντεν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Οι άλλασοντες κατοικίαν συνδρομηταί παρακαλούνται να γνωστοποιήσιν ήμιν εγκαίρως την νέαν των διευθύνσιν, συναποστέλλοντες την παλαιάν των διευθύνσιν και 50 λεπτών γραμματόσημον δια την δαπάνην της έκτυπώσεως της νέας τανίας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Μέθοδος επισκέπτεται μίαν ήλην της, επανελθούσαν εσχάτως από ταξείδιον.

Και τότε ήδες; την έρωτά.

Την Κυριακήν.

Μά ποιόν Κυριακήν, την παρεδούσαν ή την προσήχ;

Επείδη υπ' του Τρικυμιάδου, Μαρία

Ντιος.—Ευρείς, Γεώργε, ο παππούς μου απέθανεν 90 ετών!

Γεώργε.—Αί και τί μ' αυτό; ο δικός μου απέθανεν 105!

Το αντίτιμον των συνδρομών αποστέλλεται κατ' εύθειαν προς τον κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον εκδοτήν της Διαπλάσεως των Παιδών, εις Αθήνας, δια ταχυδρομικών επιστολών, χαρτονομισμάτων παγίως Κράτους, χρυσού, τοκομεριδίων, συναλλαγματίων εντός συστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα των 5 φράκων, εκ του Έξωτερικού, είναι δεκτά και εις γραμματόσημον.

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η επιστολή σου, Μαρουσιώτισσα, καθώς και αι της Πέτρας Σπανδάβου, της Μαρίας του Φαλήρου, του Τριποτάληου, και άλλων, αι όποιαι σχολιάζουν τα κατά την Τριγένιαν, εστάλησαν δια τα περαιτέρω εις τον κ. Φαίδωνα, μαζί με την προς αυτόν επιστολήν του Όρεστου.

Μαρούμ! Μαρούμ! Ο Τζι-Τζι-Μπου-Μπουμ άπεράσισε να λαμβάνη μέρος εις τους Διαγωνισμούς μου Δόξα σοι ο Θεός!

Και ο Έλλην του Καυκάσου μου έγραψεν, Έλληνας Καλλιτέχνης, τα του ταξείδιου σας από Τραπεζούντος μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Πόσον χαίρω όταν γνωρίζονται δι' έμού τα καλά παιδιά! Επ'ανάκτως ώραία η σημερινή επιστολή σου εύγε!

Τα υπέρ των Απύρων μαθητών αισθημάτά σου είναι τόσο ευγενή και τα εκφράσεις τόσο καλά, Αρρηναύαρχε Θεμιστοκλή, ώστε δεν έχω παρά θεράν συγχαρητήρια. Σ' εύχαριστώ εκ μέρους των Απύρων, καθώς και όλους όσους μέχρι τούδε επροθυμοποιήθησαν να συνεισφέρουν.

Με συνεκίνησε πολύ η περιγραφή της εις την Ακρόπολιν νυκτερινής αναβάσεως σου, Ποιητική Φλογέρα. Ενθουσιάσθην δε πρό πάντων διαν έμαθα ότι έχεις πάντοτε μαζί σου μίαν μικράν κυανόλευκον σημαίαν, την όποιαν δεν αποχωρίζεσαι ποτέ, διότι είσαι Έλληνας!

Την επιστολήν την συνοδεύουσαν την εισφοράν σου υπέρ του Ταμείου των Απύρων, Γιορίε, έψάλα ως απάντησιν εις την Γ' Κυριακήν.

Αυτή νομίζω ήτο η ιδέα σου, αν και δεν το σημειώνης κούθενά.Νά μου φιλήσης την Σοφίαν.

Η Μάρθα, Αθηναίς, έλυπηθή πολύ που την παρετήγησας. Μου είπεν ότι την ώραν που ήλθατε εις το γραφείον, είχε καταπέιγουσαν εργασίαν εις το μαγειρείον και δεν ήμπούσε να σας περιποιηθή, αν και σας είδε και εκείνη και υπέθεσε ότι είσθε φίλοι μου. Είπέ τα και εις την Λισιομένην Όδησον, την όποιαν άσπάζομαι.

Ελπίζω ότι τώρα έγινες καλά, Σοφίε Πιερκαπέ, και ότι θα μου γράφης συχνότερα. Αί αδελφαί του Άνανια σ' ευχαριστούν δια τας εύχας σου.

Χαίρω πολύ που θα λαμβάνης μέρος εις όλους μου τους Διαγωνισμούς.Βασίλισσα των Μελισσών και που σου άρέσει να γράφης διηγητάα και να λόγς αινύματα. Είσαι πολύ καλό χορηγόα.

Τώρα λοιπόν δεν θα έχης κανένα λόγον να ζηλεύης τον Φίθον Απδύλωρα άρ' ου και σύ, Παχό Τσίρα, επήγες εις την Πεντέλην. Πώς;

Είνε βέβαια το πρώτον γραμματάκι που γράφεις εις την ζωήν σου, μικρά μου Δούκισσα των Αθηνών. Εύγε! Αν ήτο μάλιστα δυνατόν να μου γράφης από ένα γραμματάκι τακτικά κάθε εβδομάδα...

Ο Λισιομένης Τυμφορηστός θαυμάζει την μοναδικήν άκρίβειαν, με την όποιαν εκδίδονται τα φυλλάδιά μου, επικροτεί δε ολοφύχως την ιδέαν της παιδικής συναναστραφής και να το είνω εις τον Φίθον Απδύλωρα.

Πώς είναι δυνατόν, Ανδρέε Έπειροτά, να δημοσιευθή η Γ' Κυριακή εις το α' φύλλον του Οκτωβρίου, άρ' ου η προθεσμία ήλθε μόλις την 30 Σεπτεμβρίου; Άρκει μία έβδομάς δια να γίνη η κρίσις τόσον επιστολών και να κατασκευασθούν αι εικόνες; Τα χορηγία σου τα έπαυζεν η Αγάπη εις το πιδιον. Οραίότατα!

Νά σε καλίσω, Νεράϊδα της Σαύρου; Α, μπά μπά! Θεός φυλάξει! Ένα; κουλάκι; μού

είπεν ότι απέκτησε κόρη δύο αδελφάκια μαζί, μαζί... Νά μου τα φίλησες, καθώς και την Καλλιόπην και την Πηνελόπην.

Δεν είμπορο νάπαντώ διά κάθε Πνευματικήν Δίστασιν που μου στέλλουν, Παραδείσιον Πιπύρον. Διότι πηγαίνουν όλα μαζί και κατόπι γίνεται η εξέλεξις και η έκλογη. Όστε είν ευνοη καλή και η ιδιότη σου, θά δημοσιευθ. Πού ξέρωσ τώρα εγώ;

Μά δι' αυτό κ' εγώ εδράβευσα τὸ διήγημα τοῦ Τίτ-Τίτκ, Μυροδόλου Ροδῆ, εἰαίτι εἶνε «φυνικά και ὠραίατανα». Αἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἄνα-νία σ' ευχαριστοῦν διά τὰς εὐχὰς ἐπὶ τῇ ἐφορῆ των και παρακαλοῦν νά γίνης ἐντελὼς καλὰ και νά μὴ λάβης ποσὲ πλεον ἀνάγκην κινήσ. Εἴθες!

Περὶ τῆς Πήγασο, πρὸ κολλοῦ ἢ Ἀττικῆ Νδῆ ἠλάθε ψευδώνυμον. Κάθε φύλλον, τὸ ὁποῖον θά περιέχῃ «Κυριακὴν» θά εἶνε διπλοῦν. Εἶσαι εὐχαριστημένος;

Μάχην τοῦ Μαραθῶνος λοιποῦν ἔε εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, καλὴ μου φίλη, ἀφ' οὗ τόσον τὸ ἐπιθυμῆς. Ἄλλὰ θά μου γράψης τώρα συχνά; Διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως σου ὄφειλεῖς 50 λεπτά;

Τί ἀστειὰ πράγματα που μου γράφει ὁ μικρὸς φίλος μου Θεσσαῦ Θ.Π. Ἄκουσας: «Ὅταν εἶπα εἰς τὴν μικρὰν Ἡθὴν ὅτι ἡ Κύπρος εἶνε ἦσος, μου εἶπε: "Ὅχι, δὲν εἶνε ἦσος; διότι ἂν ἦτο πῶς ἀπὸ τὴν Λεμνισὸν θά ἐκταίνα με ἄματαν; Καὶ ὅταν πάλιν τῆς εἶπα ὅτι κανὲν τετραπόδον ἐκτός τῆς χελώνης, δὲν γεννά ἀγάθ, ἢ μικρὰ Ἡθὴ με ἠρώτησε: — Καλὲ οὐτε τὸ βῶδι;»

Εἰς τὸν φίλον σου Δ. Α. Φ. Τριχομιδότη Μαλλιά, ἔστειλα τοὺς παραγγελλέντας τόμοις, εἶπε τὸ δὲν εἶνε ἀνεμπορὸν νὰ τὸν ἴωσ εἰς τὰς τάξεις τῶν φίλων μου, διότι φαίνεται πολὺ καλὸ παιδί.

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά που μου ἔστειλε, Ναυτοπούλα, προτιμῶ αὐτὸ και ἔχει τὸ πρῶτον, διότι συμπίπτει με τὸ ψευδώνυμον μίτς ἄλλης φίλης μου. Τώρα λοιποῦν νά μου γράψης συχνά. Εἶνε ἡ μεγαλύτερα μου εὐχαριστήσις και δόλου, μὰ δόλου—ἐνόχλησις!

Ὅσαι αἱ λύσεις τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, Ἄν Μεχώση, πρέπει νὰ στέλλωνται εἰς τὸ αὐτὸ τεμάχιον χάρτου. Δὲν ἔπρεπε νάκορησεύθης ἔσσαν γρηγορα ὄμως! Καὶ διὰ τὸ παραμικρότερον, βλέπε-ς, χρειάζεται ἐπιμονή.

Ὁ ἀδελφὸς σου, Παγωμένος Ὀκεανέ, δύναται νά ἔχῃ ψευδώνυμον και νά λαμβάνῃ μέρος και αὐτὸς εἰς ἄλλοις μου τοὺς Διαγωνισμοῦς. Μόνον εἰς τοὺς Διαγωνισμοῦς τῶν λύσεων δὲν ἐπιτρέπεται νά λαμβάνωσι μέρος δύο ἀδελφοὶ συγχρόως.

Ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσαρῖα Παιδικὰ Πνεύματα που λαμβάνω κάθε ἑβδομάδα, Ἑλληνικὴ Ση-μαία, δημοσιεύω δύο και ἐκτάκτως τρεῖς. Ἐνω-εἰς λοιπὸν πόσον εἶνε αὐστηρὰ ἢ ἐκλογὴ και πόσον δύσκολον μου εἶνε νά εὐχαριστήσω ὄλους διὰ μίαν! Στέλλω μου και μὴν ἐρωτῆς. Εἰς τὸν κατόλογόν ἔμου μόνον σὺ εἶσαι γραμμικὴν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ ὥστε ἂν το εἶχε πρωτή-τερα καμμιὰ ἄλλη—ἢ ὑπ' αὐτὸ ἐπαντήσασα εἰς τὴν Ἀ' Κυριακὴν—ἔε τὸ ἀλλήτῃ.

Σὺ ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἄγαπητὲ Ἄρυσάσε. Περὶ τὸν μου φαίνεται νά παραπονεῖται ὅτι δὲν ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, ἐνῶ εγὼ σοῦ ἀπαντῶ τακτικῶστα. Μίπως δὲν ἀναγνώσκεις με προσοχὴν τὴν ἀλληλογραφίαν μου; Τί νά ὑποθέσω;

Καλὰ σοῦ εἶνε ὁ πατέρας σου, Κοραλλιογε-νῆς Νῆσος, τὰ παιδικὰ πνεύματα πρέπει νά εἶνε πρωτότυπα και ἀδημοσιευτα. Αὐστυχῶς ὁ-μως και ἀπὸ τὰ ἑσάσσα που μου ἔστειλες, τὰ δύο ἐνθυμῶμαι ὅτι τα ἔχω δημοσιεύσει ἄλλοις.

Εἶδες λοιποῦν, τι εὐχαριστήσις εἶνε, Μαθη-ματικῆ, ὅταν ξαναρχίζον τὰ μαθήματα και ἐπα-ναθλέτη κανεῖς τοὺς συμμάχους σου;

Καὶ ἡ Μαγευμένη Ἀσπίς, ἡ ἐνθουσιώδης φίλη μου, ἀνανέωσεν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομὴν τῆς διὰ τὸ 1897. Νά ἀγαπῆ μία φορὰ! Ἄλλὰ

τὸ τέλος τοῦ Ὀρρανοῦ πῶς εἰμπορὸν νά τῆς τὸ εἶπω ἀπὸ τώρα.

Ὅχι, Ναστραδδίν Ἰόντζια, δὲν γίνεται ἐφέτος Διαγωνισμὸς Παιδικῶν Πνευμάτων. Εἶαί εἰς τὴν Ἀποκρίσειν Ἐδοκίαν ὅτι τὸ ψευ-δώνυμόν τῆς εἶνε δεκτὸν καὶ δεῖ τὴν ἀσπάζομαι.

Ἐλαβα τὴν φωτογραφίαν σου, Δάσκη, τὴν ὁποῖαν θά δημοσιεύσω προσεχῶς. Χαίρω πολὺ που με ὄλα τὰ μαθήματα, θά εὐρίσκης πάντοτε καιροῦν διὰ νά μου γράψης. Αὐτὸ τῷ ὄντι ἀπο-δεικνύει ὅτι μ' ἀγαπῶς πολὺ.

Ἀσπασμοί, πληροφοροῖται. — Ἡ Ποιη-τικὴ Φλογερά ἀσπάζεται τὴν πρῶτην Μοῦσαν Πολυπόδην και τὴν Μυροδόλου Ροδῆν, τῆς ὁποῖας ζητεῖ τουλάχιστον τὰρχικὰ ἢ Ἰωνισμὲ-τη Ὀδοσῶς τὴν Ἀθηναίδα και τὸν ἀδελφόν τῆς ἢ Ἀθηναῖς τὸν Φωῖτον Ἀπόλλωνα και τὴν Νηροῖδα τοῦ Ἑρῶτα. — Ἡ Βασίλισσα τῶν Μελισσῶν εὐχεται εἰς τὴν Κοραλλιογενῆ Νῆσον τὸν Ἀ' Βραβείον εἰς τὴν Γ' Κυριακὴν, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τῆς Χρυσῆς Βροχίης. — Ὁ Τ(1)-Τ(2)-Μποῦμ-Μποῦμ εἶνε ἀδύνατον νά εἶκη ὄνομα του εἰς τὴν Ἀβιγγρανίδα ἀσπάζεται δὲ τὸν Ὀρρα, τὴν Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σου-λιου, τὸ Μαγνείον τῆς Δωδώνης και τὸν Δυ-κοβόρον. — Ἡ Ἀνδρέας Ἐπειρωτικὴ εὐχαρι-στει τὸν Ἀνδρέον Σουλίστην διὰ τὰ συγχ-ρηγήρια, ἔαλλὰ περισσώτερον διὰ τὰ ἐπὶ ταῖς μουσικαῖς παρὰ διὰ τὰ ἐπὶ ταῖς ἱατρικαῖς γνώ-σεις. — Ἡ Νηροῖδα τῆς Σκέρου ἀσπάζεται τὸν Χαλασινὸν Ἰάσον και τὴν Μαρίταν τοῦ Φαλλήρου. — Τὸ Παραδεισιον Πιπύρον συνιστᾷ εἰς τὸ Ρόδον τῆς Ἀνδρου, τὸ ὁποῖον ἀσπάζε-ται, νά μὴ λησμονῆ νά γράψῃ εἰς τὴν μετῆρα σου, διὰ τι ὑκαφεῖται. — Ἡ Κρυσθὴ Ἀμμοσθία ἀσπάζεται τὴν Πετροῦδη Παράλιαν, ἐρωτᾷ δὲ διατί εἶνε ἐνθουσιώδης μαζί τῆς, ἐνῶ αὐτὴ δὲν ἔκαμε τίποτι που νά ἐνθουσιώσῃ ἢ δὲ Ἰωνίς πῶς θά τῆς εἶν ὄνομα τῆς. — Ἡ Μυροδόλου Ροδῆ ἐρωτᾷ τὴν Μαρνοπολιτισσαν πῶς τῆς εἶ φανή ἢ ἡΚεραλίνα, λυκαίται δὲ διότι δὲν δύ-ναται νά εἶκη ὄνομα τῆς εἰς τὴν Ἀργεῖαν Τε-λειόλιαν, καρὰ μόνον ἐν αὐτῇ τῆς τὸ εἶπη πρῶτη. — Ὁ Περρωτὸς Πήγασος ἀσπάζεται θερμῶς τὸν Ἄδν Μεχώση, με τὸν ὁποῖον γω-ρρίζονται πολὺ συγχάρις δὲ τὸν Τίτ-Τίτκ διὰ τὸ βραβεῖόν του. — Ὁ Παγωμένος Ὀκεανὸς ἀσπάζε-ται τὸν Ν. Κετοικὴν, τὴν Μαργαρίταν (ἢ ὁ-ποῖα τώρα εἶνε γεγονόσασα σου), και τὸν Γέροντα τοῦ Τυμπετῶ ὁ Καλὸς Ἀρθρωπὸς τὴν Ἀ καθουλίδα, τὸν Κωνσταντῶρον Κρίτον και τὸν Καλὸν Γεῖτονα. — Ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Λεοντοκάρδου Λεωτίδα ἢ Κοραλλιογενῆς Νῆσος ἀσπάζεται τὴν Ἀνδρα-τῆς Ἐρήμου, τὴν Λευκὴν Περιστεράν και τὴν Βασίλισσαν τῶν Μελισσῶν ὁ Μαθηματικὸς τὴν Κρυσθὴν Βροχίην, τὴν Ἐρμῖνην και τὴν Ἐδρυτὴν Ὀνητήν, ἢς ζητεῖ τὸ ὄνομα ἢ Μα-γευμένη Ἀσπίς τὴν Κοραλλιογενῆ Νῆσον, ἢς ζητεῖ τὰρχικα και τὴν Βασίλισσαν τῶν Με-λισσῶν, τὴν ὁποῖαν προσκυνεῖ εὐσεβῶστας και ἢ ὑπὶ τῆς Ἀττικῆς Μελισσῶν ὁ Ναστραδδίν Ἰόντζιας τὴν Κοραλλιογενῆ Νῆσον και τὴν Κρυσθὴν Βροχίην, τῆς ὁποῖας ζητεῖ τὸ ὄνομα ἢ Δάσκη τὴν πρῶτην Ἀττικὴν Νεκτα και τὴν Μυροῖτην, τὴν ὁποῖαν γνωρίζε.

Ἄπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλα-σις εἰς τοὺς φίλους τῆς: Καλὸν Ἀνθρωπον (και νά γράψῃ συχνά) Ἀττικὴν Μελισσαν (δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον) Κρυσθὴν Ἀμμοσθίαν (ἢ ἀλλαγὴ τῶν διευθύνσεων ἔγνε), Στάδιον τῆς Νικο-πόλεως, Ἀσκη (ἀλλὰ διατί τὰ γράφει δια εἰς τὸ ἴδιον χαρτί); Ἑλληνα τοῦ Κακιάσου (εἰς τὸν ὁποῖον εἶσται τὸ φυλλάδιον). Μενδελωῖνα Μοῦρτζοπουλον, Διογέτην Λαέρτιον, Παρ-χθιον Πελαργόν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Σε-πτεμβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχῆ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 5 Νοεμβρίου.

532. Συλλαβογράφος.

Τὸ ἑνα χρίσμον πολὺ, τὸ ἄλλο ἀντωνυμία. Τὸ σύνολον μου βραβεύει τὸν ἔχει ἡ ἱστορία.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχινοτάρχου Θεμιστοκόλους

533. Δεξίγραφοι.

Ἐάν εἰς μίαν πρόβειν κολλήσῃς ἑνα γράμμα

Ἐνα νησί ἑλληνικὸν θά ἴδῃς ἐν τῷ ὄμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχινοτάρχου Θεμιστοκόλους

534. Στοιχειογράφος.

Σαφὲς εἶμαι τῶν ἀρχαίων ἂν μ' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,

σοφοῦ ἄλλοις ἔσθην ἴδιαν θέσιν ἄλλιν θά προσδύλαγ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχινοτάρχου Θεμιστοκόλους

535. Δύνηματα δημηῶδες.

Ἐ τὸς λόγγους ἐγεννήθηκα,

Ἐ τὸς λόγγους ἐμεγάλωσα και τώρα ἐκατάντησα

νὰ με κατάθῃ ὁ κόσμος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχινοτάρχου Θεμιστοκόλους

536. Πυραμίδς.

Νάντικαταστα - ὄσων οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νάγινώσκ-σεται τὸ ὄνομα ἀρχαιοφύροτος, αἱ δὲ 10 σταγ-μαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νά ἀποτελῶσι τὸνομα ἑνὸς τῶν 30 τυ-ράννων, αἱ ἀνωτέρω 8 πόλεως τῆς Ἀσίας, αἱ ἀνωτέρω 6 πηροῦ, αἱ ἀνωτέρω 4 νήσου, και αἱ ἀνωτάται 2 ἴψου.

Ἐστὴν ὑπὸ Γνω. Καρδαράκη

537-538. Μεταμορφώσις:

1. Τὸ Τέρον διὰ 8 μεταμορφ. νά γίνῃ κύκλος.

2. Τὸ θέρος δι' 11 μεταμορφ. νά γίνῃ Χειμῶν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φιλέτου Χιλιθῶνος

539-540. Ἐπανορθώσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων τὰ ὄνοματα πέντε στρατηγῶν.

1, Νουβίαν. 2, Πίχκωιν. 3, Κελπηρῆς. 4, Ἰατισδάμη. 5, Μωρνεκία.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοκόλου τοῦ Ταυβέτου

541. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελῶσι τὸνομα ποταμοῦ, τὰ δὲ δευτέρα, ἀντιστρόφως ἀναγινώσκόμενα, τὸνομα τετραπόδου.

1, Χώρα τῆς Ἀσίας. 2, Φυτόν. 3, Οἶα. 4, Βασιλεὺς ἀρχαῖος. 5, Ἀρχαῖον δικαστήριον. 6, Ἀρχαῖα βασιλεία.

Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντῖνου τοῦ Ηλιακοῦλοῦ

542. Ἑλληνοσούμφωνον.

εε-εαουε-αι-εἰωω

Ἐστὴν ὑπὸ Λαυκόπου τοῦ Νομοθέτου

546. Φωνηενόβλιπον

κκς-μλν-κκς-κβς-κκς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἀνακείας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 24 Ἀυγούστου 1896

442. Ἰσός, (ἦς, σός). — 443. Ἐρμῆς, μῦς.

— 444. Ἡ δόξα. — 445. Ρόδον.

446. Κ 447. Α

Ι Ο Ν

Ι Σ Χ Α Σ Θ

Κ Ο Χ Ι Α Σ Μ Γ Κ Η Ν Α Ι

Ν Α Ι Α Σ Δ

Σ Α Σ Ω

Σ Ν

448-452 Γνωμένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς πρόθεσεως ΕΝ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: Ἐνε-τία, ἔνεκα, ἔντος, ἐνθους, ἐντολή. — 453. Ὅταν εἶνε καρφίτα παραμόνα. — 454. ΠΑΡΘΕ-ΝΟΠΗ (4, ΠΑΡΘΕΝΑ. 2, ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ. 3, ΝΟΣΟΣ. 4, ΠΗΛΙΟΝ). — 455. Ὁ καρπὸς τῆς ἐργασίας εἶνε ὁ γλυκύτερος πάντων.